

O ZLEPŠENÍ A ZESÍLENÍ PRÁCE ORGANIZACÍ PRACUJÍCÍCH

Závěrečný projev na IX. plénu ústředního výboru
Korejské strany práce 4. volebního období
26. června 1964

1. O úkolech Svazu pracujících v zemědělství

Soudruzí!

To, že nyní znovu zakládáme Svaz pracujících v zemědělství, má skutečně důležitý význam v politickém životě rolníků v naší zemi.

V současné době všichni dělníci a zaměstnanci jsou sjednoceni v odborových svazech a vedou organizovaný život, avšak u rolníků tomu tak není. Je pravda, že i nyní existuje organizace nazývajících se Rolnický svaz, ale ve skutečnosti existuje jen její nadřazený orgán. Proto je na naší vesnici značný počet rolníků, kteří nejsou ve stranické organizaci nebo organizaci svazu mládeže, nejsou členy žádné organizace. Nevěnovat se tedy rolníkům, nezískávat je pro organizaci — to je velice závažná chyba.

I rolníci, stejně jako dělníci, jsou důstojnými socialistickými pracovníky. Nelze se domnívat, že život v organizaci potřebují pouze dělníci a rolníci nikoliv.

K tomu, aby mohli držet krok s vedoucí dělnickou třídou, musí se i rolníci bezpodmínečně zúčastnit života v organizaci. Ať je to kdokoli, nepracuje-li člověk v organizaci, nemůže než zůstat pozadu.

Je nevyhnutelné získat rolníky do samostatné organizace a provádět mezi nimi usilovně ideově výchovnou práci a šířit mezi nimi technické a kulturní vzdělání. Jen tehdy bude možno uskutečňovat na vesnici ideologickou, technickou a kulturní revoluci, vyzdviženou v tezí o otázce socialistické vesnice. Vytvoření Svazu pracujících v zemědělství je skutečně nutné ke zvýšení úlohy rolnictva při budování socialistické vesnice.

Proč tedy dnes organizujeme znovu Svaz pracujících v zemědělství, odlišný od dřívějšího Rolnického svazu?

Rolnický svaz byl organizací rolníků, na čele s rolnickou chudinou, bojující proti statkářům a bohatým sedlákům. Na naší vesnici je ale už dávno dovršeno socialistické združstevňování a v současné době rolníci bojují za vybudování socialistické vesnice. Jejich postavení se ve srovnání s dřívějšími rolníky od základu změnilo. Dnes v podstatě není velký rozdíl mezi rolníky, kteří jsou socialistickými pracovníky, a dělnickou třídou. Proto Rolnický svaz, ta organizace, která existovala v době samostatné hospodařících rolníků, není nyní vhodná jako organizace rolníků v socialistické společnosti.

Stejně tak nelze přijmout všechny rolníky do odborových svazů společně s dělníky.

Stále ještě zůstávají třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem. Odlišné jsou způsoby vlastnictví, odlišnosti jsou i v rozdělování odměn. Kromě toho rolníci zaostávají za dělníky i po stránce ideologické, technické a kulturní. I v pracovních podmínkách jsou rolníci více odloučeni ve srovnání s dělníky. Samozřejmě, že pracující lesního průmyslu jsou roztroušení neméně než rolníci, ale všeobecně lze říci, že práce dělníků v průmyslu je daleko kolektivnější než práce v zemědělství. Proto je prozatím neúčelné, aby rolníci pracovali ve společných organizacích s dělníky.

V budoucnu, až se dovrší ideologická, technická a kulturní revoluce na vesnici a forma družstevního vlastnictví se změní na formu vlastnictví celonárodního, pak také rolníci budou moci pracovat ve společných organizacích s dělníky. Avšak při dnešním postavení rolníků je vlastní organizace nevyhnutelná. A ta-

kovou organizací pracovníků socialistické vesnice je Svaz pracujících v zemědělství.

Svaz pracujících v zemědělství je organizací pracovníků socialistické vesnice, kteří se postupně, podle toho jak se dovršuje technická, kulturní a ideologická revoluce, stávají dělníky. Proto je třeba pojmenovat organizaci Svaz pracujících v zemědělství. Lze do něj přijímat nejen rolníky – družstevníky, ale i dělníky a zaměstnance státních rostlinných a živočišných hospodářství i státních úřadů a podniků v oblasti zemědělství.

Základním úkolem Svazu pracujících v zemědělství je provádění výchovné práce mezi rolnickými masami a aktivní organizování a mobilizování jejich revolučního nadšení s cílem dosáhnout úspěšného průběhu ideologické, technické a kulturní revoluce na vesnici. Posláním Svazu pracujících v zemědělství jako organizace zahrnující široké rolnické masy, organizace přimykající se k naší straně a zabezpečující práci na vesnicích, je bojovat za splnění úkolů, vytyčených v tezích o otázce socialistické vesnice. A Ústavu svazu je třeba vypracovat na základě těchto tezí.

Nebudu se již více šířit o nastávající práci svazu, chtěl bych říci jen několik slov, týkajících se organizačních otázek tohoto svazu.

Při zakládání tohoto svazu je především nutno přihlížet se vši vážností k třídním vztahům. Protože se všechny naše vesnice staly socialistickými zemědělskými družstvy, není tam třída statkářů a bohatých sedláků. Nicméně se stále ještě vyskytují lidé, kteří v minulosti byli bohatými sedláky a statkáři. Je vhodné přijímat takové lidi do svazu nebo ne? V minulosti Rolnický svaz takové lidi nepřijímal. Ale podle mého to ve Svazu pracujících v zemědělství tak dělat nelze. Jsou lidé, kteří jsou již po združstevnění převychovaní. Je nevyhnutelné přijímat do svazu převychované lidi, i když byli v minulosti bohatými sedláky nebo statkáři. Pod pojmem převychovaní se rozumí takoví lidé, kteří nevystupují proti socialistickému združstevňování zemědělství a podporují bez výhrad politiku strany. Takové lidi je třeba do svazu přijímat.

Avšak ti, kdo vystupují proti naší straně a stále sní o návratu statkářského zřízení, jsou objektem třídního boje na vesnici, objektem boje Svazu pracujících v zemědělství. Proto takové elementy do svazu přijímat nelze.

Co s těmi, kteří byli v čchiande, a s jinými, kteří mají komplikovaný životopis? O tom, jak postupovat při práci s lidmi se složitým životopisem, byla už ve straně přijata usnesení, takže se jimi můžete řídit. Absolutní většina bývalých členů čchiande jsou lidé, kteří, soudě podle jejich třídního původu, musí stát na naší straně. Je nevyhnutelné bez výhrad přijímat do svazu bývalé členy čchiande, jestliže mají dobrý původ a nyní aktivně pracují.

A co dělat s bývalými sedláky, statkáři, pastory a ostatními lidmi, kteří nemohou být přijati do Svazu pracujících v zemědělství z těch nebo oněch důvodů? Ve vztahu k těmto lidem se doporučuje použít individuální výchovná opatření.

Základní organizace Svazu pracujících v zemědělství je třeba budovat jako brigády. Dále je potřeba zakládat organizace v obcích a okresech.

Opěrný bod je přitom třeba vytvářet na okresu. Je nutno patřičně upevnit okresní organizace Svazu pracujících v zemědělství. Jen takovým způsobem je možno úzce spojit práci svazu se zemědělskou výrobou. V současné době je centrem výrobního řízení zemědělství okres. Podobně jako je v oblasti průmyslu důležité upevňovat závodní odborové organizace, v oblasti zemědělství je nutno vynakládat úsilí na upevnění okresních organizací Svazu pracujících v zemědělství.

V provincii by měl být nepřilíš rozsáhlý aparát. Nejlepší by bylo podle možnosti vytvořit příslušný aparát v některém oddělení provinčního stranického výboru a svěřit mu přímé řízení této práce. I v ústředí zorganizujeme nevelký aparát. Nejdůležitější výchovné materiály bude jednotně sestavovat a rozesílat strana a organizační oddělení a oddělení propagandy strany budou zabezpečovat příslušné vedení, takže není třeba vytvářet rozsáhlý aparát.

Ale v okresech musí být všechna potřebná oddělení a bude nutno vyslat tam mnoho lidí. Je nutno vytvořit oddělení, která se budou zabývat všemi otázkami, které vystanou před svazem

v průběhu jeho činnosti, tedy i organizační a propagační práci a práci týkající se technické osvěty.

Kádry Svazu pracujících v zemědělství je třeba vybírat z lidí malorolnického a nádenického původu, kteří aktivně pracují od doby pozemkové reformy, a z dětí takových lidí, kteří byli jádrem vesnice, dobře pracovali a zahynuli rukou nepřátel v období ústupu. V případě nutnosti je možno využít jako kádry osoby dělnického původu. V žádném případě nelze dopustit, aby do vedoucích orgánů Svazu pracujících v zemědělství pronikli bohatí sedláci, statkáři a podobné živly.

Objektem působení Svazu pracujících v zemědělství jsou široké rolnické masy. Aby bylo možno vést práci s masami, potřebujeme zkušené kádry, znalé politiky strany a schopné se dovedně vyrovnávat s úkoly. Proto se musí stranické organizace snažit vysílat jako kádry do Svazu pracujících v zemědělství schopné lidi. Je třeba poslat schopné kádry i do zemědělských družstev a brigád. K dosažení toho není nutné přespříliš pospíchat. Ať to třeba trvá déle, ale je nutno vybrat dobré kádry a od samého počátku patřičně upevnit organizace svazu.

Vyskytuje se také názor, že se má sjezd Svazu pracujících v zemědělství svolat v letošním roce, ale to je příliš předčasné. Bylo by dobré náležitě upevnit organizace svazu a svolat sjezd v příštím roce.

Při zakládání Svazu pracujících v zemědělství je třeba se včas vyvarovat jednoho: naše stranické organizace by mohly svěřit výchovnou práci mezi rolníky zcela organizacím tohoto Svazu. To nelze. Stranické organizace musí neustále pracovat s kádry svazu a s pomocí organizací svazu vést odpovědně práci s rolníky.

2. O práci odborových svazů

V uplynulém období nastaly velké změny v práci odborových svazů a bylo dosaženo nemalých úspěchů. Ve svazech je zaveden ideový stranický systém a jsou upevněny organizace na všech stupních. Avšak práce svazů nedrží krok s rychle se rozvíjející skutečností a není vedena na úrovni požadované stranou.

Nejvýznamnějším nedostatkem v práci odborových svazů je to, že odborové svazy neplní správně svoji úlohu jako společenské organizace. V současné době odborové organizace neprovádějí výchovnou práci mezi pracujícími, zabývají se administrativní prací jakoby v roli druhého ministerstva práce. Proto není jasné, jsou-li to orgány administrativní, kontrolní nebo orgány pro výchovnou práci. To hovoří o tom, že odborové organizace ještě nechápou, jak se ukazuje, správně svoje povinnosti a úkoly a neumějí jasně stanovit hlavní směry práce, na které by bylo nutno soustředit úsilí.

Kromě toho jsou nedostatky i v systému práce. Jedním slovem, práce odborových svazů se ještě neosvobodila od starého stereotypu. Jejich systém práce se nestal plně socialistickým a neodpovídá skutečnému postavení naší strany.

V práci našich odborových svazů se doposud zachovávají staré postupy, které svého času používaly odborové svazy kapitalistické společnosti. Tak například je neracionální, když odborová organizace uzavírá s ředitelem výrobní smlouvu. Zájmy odborových svazů a vedení se plně shodují. Uzavírat dohodu mezi odborovými svazy a vedením je stejně nesmyslné, jako kdyby pracující uzavírali smlouvu sami se sebou. V socialistické společnosti, ve které nezůstal ani jediný kapitalista, nejsou takové smlouvy pro zabezpečení výroby nutné.

I v organizačním systému se vyskytují iracionálnosti. Nyní například existuje v odborových svazech mnoho odborových organizací, mezi nimi i takové, pod jejichž vedením jsou jen 3 až 4 závody. V takové velké zemi, jako je Sovětský svaz, kde je mnoho závodů, různých odvětví, tam je třeba vytvářet odborové organizace, ale naše země takové organizace nepotřebuje. Je možno říci, že toto všechno je projevem dogmatismu, mechanického kopírování cizího.

V prvních dnech po osvobození, kdy jsme neměli vlastní zkušenosti, bylo ještě přípustné kopírovat cizí vzory. Ale proč váhat i dnes s odstraněním cizího, když jasně vidíme, že to neodpovídá naší skutečnosti? Stále ještě trochu zaostáváme za jinými po stránce ekonomické i technické, ale co do úrovně ideového uvědomění mas, státního a společenského zřízení i

celého společenského řádu jsme je v mnohém předstihli. Abychom dosáhli dalšího rozvoje naší práce, musíme nyní směle odhodit vše staré, zbavit se dogmatických šablon a stanovit svůj vlastní systém práce, odpovídající naší změněné skutečnosti.

Naše stranické organizace však dodnes nedokázaly zabezpečit náležité vedení zaměřené na zlepšení systému a metod práce odborových svazů. Strana ponechala v práci odborových svazů staré šablony tak, jak byly a požadovala od nich jen dobrou práci. Jak ukazují naše zkušenosti z budování strany, bez zlomení starých šablon nelze podstatně zlepšit způsob práce. Dnes stojí před námi důležitý úkol, abychom úplně rozbili staré šablony a v souladu se současnou realitou pozvedli odborovou práci na nový vyšší stupeň.

V čem tedy spočívají hlavní úkoly odborových svazů?

Odborové svazy jsou především školou komunistické výchovy dělnické třídy. Nejsou to administrativní orgány, ale organizace pracujících, sjednocující široké masy dělníků a zaměstnanců, je to převodová páka, spojující stranu a dělnickou třídu.

V socialistické společnosti, kde dělnická třída převzala moc do svých rukou, je základním posláním odborových svazů vytrvale vyzbrojovat všechny dělníky, technicko-inženýrské pracovníky a zaměstnance myšlenkami strany, komunistickou ideologií tak, aby přijímali účast v budování socialismu i řízení socialistického hospodářství za vlastní. Proto musí odborové organizace obracet svoji pozornost v první řadě na komunistickou výchovu pracujících.

Odborové organizace musí energicky provádět mezi dělníky, technicko-inženýrskými pracovníky a zaměstnanci výchovu na principech marxismu-leninismu a spolu s tím komunistickou výchovu v těsném spojení s výukou stranické politiky, s výchovou v revolučních tradicích. Takovým způsobem musíme dosáhnout toho, aby se všichni pracující stali rudými vojáky strany, bezmezně oddanými straně, osvobozenými od sobectví, aby milovali práci, aby střežili a vážili si státního majetku a aby v boji za zájmy revoluce šli do ohně i do vody. Nebudu se znova dotýkat konkrétního obsahu a metod komunistické výchovy, neboť jsem o nich hovořil již nejednou.

Dalším z nejdůležitějších úkolů odborových svazů je zabezpečení výroby.

V kapitalistické společnosti odborové svazy považují za své základní poslání boj proti kapitalistům, boj za osvobození dělnické třídy. Proto je jasné, že v kapitalistické společnosti odborové svazy a dělníci vystupují proti majitelům závodů, sabotují práci.

V socialistické společnosti je ale situace od základu jiná. Majiteli závodů v socialistické společnosti jsou sami dělníci. Základním úkolem dělníků v socialistické společnosti je více vyrábět pro své vlastní dobro, pro blaho státu a národa. Proto musí odborové organizace aktivně bojovat za splnění výrobních úkolů vytyčených stranou a státem.

Odborové organizace musí široce organizovat a rozšiřovat mezi pracujícími hnutí za technické novátorství a racionalizaci, bojovat za zvýšení kvality výroby a likvidaci zmetků. Musí také obracet velkou pozornost na zlepšení docházky do práce a plné využití 480 minut pracovní doby na závodech a v podnicích a na všechny otázky spojené se zabezpečením výroby. Odborové organizace musí pořádat mezi dělníky výrobní diskuse a porady, aby se zvýšila tvůrčí iniciativa a aktivita dělníků a musí včas řešit vyskytující se problémy. Odborové svazy musí energicky provádět politickou práci zaměřenou na zabezpečení výroby, aby tak zmobilizovali všechny dělníky do boje za výrobu dobrovolně.

Přesto nyní někteří odborářští pracovníci nevynakládají úsilí na zabezpečení výroby, ale zajímá je jen, jak se určuje výše výdělků a výkonová norma. Domnívají se, že tím ochraňují zájmy dělníků. To je nesprávná úchylka, vycházející z názoru, že se na závodech vyskytují lidé, kteří porušují práva pracujících. Ředitel nemůže být v žádném případě objektem boje odborových organizací. Ředitel je sám původem dělník, člověk bojující za zájmy dělníků. Ředitel závodu nemůže omezovat zájmy dělníků nebo je potlačovat, v takovém případě by se dlouho neudržel.

Odborové organizace musí bezpodmínečně věnovat pozornost i stanovení výkonových norem a mezd. Ale není třeba mít v odborových svazech jednotlivá specializovaná oddělení řídicí tuto práci. Nejlepší způsob jak stanovit výši výdělků a normy, je

na základě masové linie naší strany je posuzovat obšírně v diskusích a poradách s dělníky a s ohledem na jejich názory vydat rozhodnutí. Proto se nemají odborové organizace přít o tuto otázku s ředitelem, ale mají zobecňovat návrhy dělníků a seznamovat s nimi vedení závodu.

Další důležitý úkol odborových organizací spočívá v tom, aby se s plnou odpovědností staraly o ochranu práce.

Některé odborové organizace nyní nechtějí brát bezprostředně na sebe zodpovědnost za ochranu práce a svalují ji pouze na ředitele. Jiní odborářští pracovníci se domnívají, že mají právo požadovat ochranu práce od vedení závodu a povinnost zabezpečovat ji sami nepocítují. Ale ředitel není výjimečný člověk. Také on je členem odborového svazu. A odborové svazy i ředitel – všichni musí společně bojovat za ochranu práce. Je přirozené, že dělníci bojují za svoji vlastní jistotu. Odborové svazy tedy musí považovat ochranu práce za svůj základní úkol a musí tuto práci přímo organizovat a vykonávat.

Odborové svazy musí široce rozvíjet výchovnou práci, zaměřenou na předcházení haváriím, pravidelně kontrolovat pracovní podmínky, odhalovat nebezpečné úseky a současně provádět bezpečnostní opatření.

Objeví se například nebezpečné úseky při těžbě uhlí. Odborové organizace o tom musí podat zprávu stranickému výboru, potom svolat poradou odborové organizace a projednat opatření. I kdyby se musela výroba na několik dní přerušit, je především třeba odstranit nebezpečné úseky, potom přijmout bezpečnostní opatření a zrychlit pracovní tempo, aby výrobní úkol byl splněn.

Stejně je to i s prostředky na zabezpečení práce. Odborové organizace by neměly jen kritizovat, zda vedení vydává nebo nevydává prostředky na zabezpečení práce, ale musí bojovat, aby se s nimi šetrně zacházelo. Jen tehdy můžeme říci, že odborové svazy skutečně dobře bojují za zájmy dělnické třídy.

Dále musí odborové organizace rozšířit mezi dělníky technickou osvětu.

Abyste bylo možno zabezpečit normální chod výroby a řádně zajistit bezpečnost práce, je důležité zesílit mezi dělníky technické školení. Proces výroby je konec konců procesem tech-

nickým. Bez znalosti techniky není možné uspokojivě zabezpečovat výrobu. Nerozvíjí-li se technika, není také možné zvýšit produktivitu práce a tedy ani produkci na jednoho pracovníka.

Nyní připadá na jednoho pracovníka v oblasti průmyslu produkce přibližně 3.600 vonů. To je velmi nízká úroveň. V budoucnu je nutno dovést produkci na jednoho pracovníka na 7.000–10.000 vonů.

Zvýšení produkce na jednoho pracovníka znamená, konec konců, růst národního důchodu. Když se zvýší technická úroveň dělníků, poroste výroba, a když se zvýší výroba, poroste i národní důchod, zvýší se i příjmy dělníků.

Nicméně někteří odborářští pracovníci nebojují za zvýšení technické úrovně dělníků a jen se snaží zařadit do vyšší kvalifikační skupiny lidí, kteří neovládají techniku. Není to, konec konců, nic jiného, než že jim umožňují, aby dostávali vyšší výděly a klamali stát. Klamat stát – to znamená klamat sám sebe. V našem socialistickém zřízení, kde se lid stal pánem všeho, není koho bychom oklamali.

Teprve až dosáhneme zvýšení technické úrovně dělníků a technického pokroku, budeme moci rozřešit i problém pracovní síly.

Nyní máme velmi mnoho úkolů. Musíme více stavět, těžít více nerostného bohatství. Nemáme ale dostatek pracovních sil. Nyní máme problémy s pracovními silami. Jestliže zavedeme do výroby rozsáhle automatizaci a poloautomatizaci, pak můžeme udělat více při menším počtu pracovních sil. Jestliže uskutečníme technickou revoluci, tak i s pracujícími, které máme nyní, můžeme zvýšit výrobu dvoj až trojnásobně.

Jen zvýšením technické úrovně dělníků a uskutečněním technického novátorství můžeme vyřešit i problém úplného využití 480 minut pracovní doby. Dnes se v mnoha odvětvích 480 minut náležitě nevyužívá. Například na šachtách ztrácí zbytečně mnoho času při provádění odstřelů, takže nepracují denně více než 3–4 hodiny. Odborové organizace by tím měly být zneklidněny. Kdybychom za pomoci technických novinek zavedli metodu těžby bez odstřelů nebo rozhodneme-li se přece jen pro odstřely, rozřešili problém odstranění plynu, nevyskytovaly by se na šach-

tách takové případy, že se v důsledku odstřelů ztrácí pracovní čas.

Technické otázky zaujímají velmi důležité místo v zabezpečení výroby, takže odborové organizace nemohou plnit patřičně své úkoly, jestliže se nedají do boje za technické vzdělávání.

Technické vzdělávání nelze svěřovati jen výboru pro šíření vědeckých znalostí. I když bude několik výborů pro šíření vědeckých znalostí, nebude v jejich silách provádět za odborové svazy jejich práci. Odborové svazy se musí samy věnovat s odpovědností technickému vzdělávání. Rozumí se, že výbor pro šíření vědeckých znalostí často pořádá přednášky pro dělníky a poskytuje jim prostředky potřebné na jejich vzdělání. Odborové organizace by měly tohoto všeho využívat, aby zvýšily technickou osvětu.

Odborové organizace musí úporně bojovat za neustálé zdokonalování systému technického vzdělávání dělníků a za racionální využití všech prostředků technické osvěty. Předně musí odborové organizace pravidelně organizovat přednášky na různá technická témata, cvičení na získání praktických návyků, využívat technické školy všech stupňů a tím dosahovat zvýšení technické úrovně dělníků. Mimo to je nutno organizovat mezi dělníky soutěže za zvyšování techniky. Bylo by dobré organizovat soutěže pokud možno tak, aby si dělníci zvyšovali svoji kvalifikaci každý rok o jednu třídu.

Dále se odborové organizace musí přičiňovat o zvýšení kulturní úrovně života dělníků a o urychlení kulturní revoluce.

Kulturní úroveň pracujících je zatím nízká. Nízká je úroveň jejich všeobecného vzdělání i úroveň kulturní výchovy. Dělníci si neumějí dobře uspořádat svůj život po kulturně-hygienické stránce. Neudržují v čistotě pracovní místo a stroje, v domech a na sídlištích je nečistota. Kulturní život našich dělníků zůstává daleko za úrovní požadovanou stranou.

Bez zvýšení kulturní úrovně dělníků není možno ani pokročit s ideologickou a technickou revolucí, ani učinit život našich pracujících radostnější. Odborové organizace musí všemožně zvyšovat kulturní činnost mezi dělníky, přičemž je potřeba provádět tuto práci pravidelně, podle konkrétního plánu.

Odborové organizace musí stále usilovat o to, aby si všichni dělníci bez výjimky osvojili vědomosti na úrovni středního vzdělání a dále se aktivně přičiňovat o to, aby si všichni zvyšovali kulturní úroveň a pečlivě si uspořádávali svůj život. Odborové organizace se musí snažit o to, aby se dělníci při využití všech hodnot a příznivých podmínek poskytovaných stranou a státem stali ještě šťastnějšími a důstojnějšími budovateli socialismu, aby se stali ještě kulturnější, vzdělanější a schopnější dělnickou třídou.

Nyní se ale někteří pracovníci odvolávají na nedostatek času a zanedbávají kulturní práci mezi dělníky. Není pravda, že není dostatek času. Čas nemají nikdy ti, kteří neorganizují svůj život jakseptatří a rádi se zabývají prázdným tlacháním.

Čas na kulturní práci nepostačuje nyní ne proto, že by bylo mnoho zasedání nebo jiných úkolů, ale proto, že na závodech a v podnicích není zaveden správný pořádek a režim, že vedoucí pracovníci neumějí důkladně organizovat práci.

Již sám osmihodinový pracovní systém, který jsme zavedli, zaručuje dělníkům dostatek času na oddech a kulturní vyžití. Jinými slovy, je třeba 8 hodin pracovat, 8 hodin odpočívat a ostatních 8 hodin zasvěcovat výlučně učení a kulturnímu vyžití. Jestliže si dobře zorganizujeme život, pak můžeme plně zabezpečit 480 minut pracovní doby a současně můžeme kolik chceme času věnovat učení a kultuře.

Je velkou chybou se domnívat, že není možno věnovat se řádně kulturní práci, aniž bychom zkracovali pracovní den. V žádném případě není možno ubírat z 480 minut pracovní doby. Kultuře je nutno se věnovat výhradně po pracovní době.

Někteří soudruzi říkají, že kulturní činnost vytváří překážky výrobě, ale to je jasně proto, že se kulturní činnosti věnují v pracovní době. Kulturní činnost sama o sobě není překážkou výrobě. Naopak, když je dobře zorganizována kulturní činnost, pak jde výroba nahoru a i život se stává radostným. Jestliže se budeme odvolávat na nedostatek času a nebudeme se ani učit, ani schůzovat, ani pracovat v kroužcích tvořivosti, pak nemůžeme zvyšovat ani úroveň svého uvědomění ani úroveň svých vědomostí a

nedokážeme pracovat a žít radostně. Rovněž nemůžeme dosáhnout úspěchů ve výrobě.

Jedna členka brigády Čchollima z jednoho zemědělského družstva se často zúčastňuje zasedání a má důležitou společenskou funkci, ale přesto odpracovala za jediný rok 400 pracovních dní. Tím, že se aktivně zúčastnila schůzí a společenské práce, získala silné podněty k práci, zvýšila úroveň svého uvědomění a hlouběji pocítila svoji zodpovědnost být ve všech směrech ostatním příkladem. Proto, ať byla sebe více zaměstnána, denně plnila svou normu. Vezmeme-li houževnatě za práci, pak se najde času kolik je třeba.

Odborové organizace musí organizovat schůze, podněcovat aktivní činnost sportovních a literárně-výtvarných kroužků, musí dobře využívat 8 hodin, které zbyvají vedle pracovní doby a doby odpočinku. Takovým způsobem je nutno postupovat, aby všichni pracující byli vysoce uvědomělí, měli pevné zdraví, vždy pracovali s radostí a kulturně žili. Odborové organizace musí vychovávat dělníky neustále k tomu, aby se čistě oblékali a měli upravený vzhled, aby pečlivě uklízeli své byty a sídliště, aby udržovali v čistotě své stroje a závody.

Dále musí odborové organizace rozvinout mezi dělníky boj za to, aby střežili státní majetek a vážili si ho. Rozumí se, že hnutí brigád Čchollima se také se vši vážností zabývá otázkou šetrného a vřelého vztahu ke státnímu majetku. Avšak nelze se spoléhat v této věci jen na hnutí brigád Čchollima. Vždyť ne všichni se hned zapojili do hnutí brigád Čchollima. Současně s posilováním hnutí brigád Čchollima odborové organizace samy musí ochraňovat státní majetek a považovat tuto práci za svůj důležitý úkol.

Odborové organizace musí energicky rozvinout mezi dělníky boj za šetrné zacházení se zařízeními a úsporu materiálů. Na některých místech neumějí dobře hospodařit s teplem. A proto je nedostatek tepla, třebaže spotřeba uhlí je vysoká. Následkem toho je v místnostech chladno a výroba neprobíhá normálně. V budoucnu bude nutno zesílit boj za správné hospodaření s teplem. A v tom musí odborové svazy sehrát vedoucí roli.

Je nutno ještě více zesílit stranické řízení odborových svazů. Odborové svazy se musí stát organizacemi zcela oddanými stra-

ně. V odborových svazech je nutno důkladně zavést ideový stranický systém a ze všech odborových organizací udělat organizace revolučnější a bojovnější.

Některé negativní elementy, které v minulosti do odborových svazů pronikly, nechtěly přijímat stranické řízení, odvolávajíce se na to, že odborové organizace zahrnují široké masy. To je naprosto nesprávné. Odborové organizace odtržené od stranického vedení jsou absolutně nemyslitelné. Odborovým organizacím náleží jen povinnost semknout pevně pracující masy kolem strany a uvádět v život politiku strany.

Stranické organizace všech stupňů musí bez ustání obracet hlubokou pozornost na další zesílení a rozvoj práce odborových svazů. Musíme řídit odborové svazy tak, aby zrevidovaly svoje stanovky a zavedly pořádek ve svém interním životě vzhledem k současné změně skutečnosti a zřetelně určily úkoly svého boje.

Kromě toho by bylo dobré, kdyby nejlepší dělníci, zocelení a prověřeni v průběhu socialistického budování, vstupovali do naší strany i prostřednictvím odborových svazů, tak jako se to dělá ve Svazu socialistické pracující mládeže.

Abychom upevnili odborové svazy, musíme dobře pracovat při přípravě kádrů. Odborářští pracovníci musí být zkušení, znalí metod řízení podniků i techniky, musí mít vysokou kulturní úroveň. Jen tehdy mohou úspěšně pracovat mezi dělníky.

Musíme upevnit systém přípravy odborářských kádrů a systematicky pracovat na dalším školení těchto pracovníků a na přípravě kádrových rezerv. V knihách užívaných nyní odborářskou školou je i mnoho takového, co neodpovídá naší skutečnosti. Je nezbytné zrevidovat učebnice v souladu s naší skutečností a sestavit nové učebnice o odborářské práci.